

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ในวงวิชาการหรือวิชาชีพด้านวารสารศาสตร์ (Journalism) ของสังคมไทยนั้นมีธรรมเนียมหรือแนวทางปฏิบัติมาช้านานในด้านลีลา (style) หรือรูปแบบ (format) การเขียนข่าวของสื่อหนังสือพิมพ์ว่า เนื้อหาข่าวของที่เสนอในสื่อหนังสือพิมพ์นั้นจะมีการใช้ภาษาและการลำดับเรื่องที่เป็นลักษณะเฉพาะของสื่อคือ การใช้ภาษาในการเขียนข่าวที่มุ่งเรียกร้องความสนใจของผู้อ่าน โดยการเขียนที่สั้นกระชับ ภาษาสแลง อักษรย่อ คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ การใช้สำนวนโลดโผน ฯลฯ

ส่วนการลำดับเนื้อเรื่องในการเขียนข่าวที่นิยมใช้คือ แบบปิรามิดหัวกลับ (inverted pyramid) ซึ่งเป็นแบบที่เสนอข้อมูลตามลำดับความสำคัญ ข้อมูลที่สำคัญที่สุด (climax) จะถูกเสนอไว้ในส่วนแรกๆ ซึ่งผู้เขียนข่าวต่างเชื่อว่า การเขียนข่าวแบบปิรามิดหัวกลับนี้เป็นแบบที่จะสามารถเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านได้ดีจากส่วนความนำ (leads) ซึ่งเป็นส่วนที่สรุปใจความสำคัญของข่าวเอาไว้

จากลีลาการเขียนข่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านเป็นสำคัญและคงยึดเป็นหลักปฏิบัติในการเขียนข่าวติดต่อกันมา ถึงแม้จะมีผลการวิจัยทางวิชาการหลายชิ้นที่แสดงว่า ลีลาการเขียนข่าวซึ่งเป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมานานนั้นไม่เป็นผลดีต่อการรับรู้ของผู้อ่าน โดยเฉพาะในด้านของความเข้าใจเนื้อหาข่าว อาทิ งานวิจัยของ Lutz and Wodak (1987 อ้างถึงใน Bell, 1991) ที่แสดงให้เห็นว่า ลีลาภาษาในการนำเสนอเนื้อหาจะมีผลต่อการรับรู้ของผู้อ่านเช่นเดียวกัน คือ ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาข่าวที่เขียนโดยใช้ภาษาและโครงสร้างประโยคที่เรียบง่าย ชัดเจนและตรงไปตรงมา

นอกจากนี้ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการลำดับเรื่องในข่าวของ Thorndyke (1979 อ้างถึงใน Bell อ้างแล้ว) พบว่า การเขียนข่าวโดยลำดับเนื้อเรื่องแบบปิรามิดหัวกลับ (inverted pyramid) ทำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจเนื้อหาข่าวได้น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ การลำดับเนื้อเรื่องแบบอื่นๆ

ทั้งนี้ การที่ในวงวิชาการและวิชาชีพด้านวารสารศาสตร์ยังคงนิยมใช้ลีลาการเขียนข่าวแบบเดิมๆ อยู่ นั่น ด้วยอ้างเหตุผลที่ว่า นอกจากการใช้ภาษาข่าวและการลำดับเรื่องแบบพีรามิดหัวกลับจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านแล้ว ยังมีเหตุผลด้านข้อจำกัดในลักษณะของตัวสื่อ (medium) อีกด้วย คือ สื่อหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่มีข้อจำกัดด้านเวลาและเนื้อที่ (Time and Space Allocation) ในการเสนอข่าว เพราะเป็นสื่อที่มีการนำเสนอบนหน้ากระดาษ (broadsheet) และมีจำนวนหน้าในการเสนอข่าวสารต่างๆ ได้จำกัด จึงต้องมีการใช้ภาษาและรูปแบบการเขียนข่าวให้พอดีกับขนาดของเนื้อที่มีอยู่

นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์ยังเป็นสื่อที่มีข้อจำกัดด้านเวลา ทั้งในด้านของเวลาในการผลิตและจัดจำหน่าย กล่าวคือ ปัจจุบันหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มักจะออกจำหน่ายวันละ 2 ฉบับคือ กรอบเช้าและกรอบบ่าย ทำให้การเขียนข่าวเป็นไปอย่างเร่งรีบ รวมทั้งหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่หมดอายุในเวลาอันสั้นคือ เป็นสื่อที่ขายวันต่อวัน จึงต้องมีลักษณะการนำเสนอที่สามารถเรียกร้องความสนใจให้ผู้อ่านซื้อได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทั้งนักวิชาการและนักวิชาชีพจึงเห็นว่าการเขียนข่าวแบบพีรามิดหัวกลับเป็นแบบที่จำเป็นสำหรับหนังสือพิมพ์ รวมทั้งสะดวกสำหรับการบรรณาธิกรณข่าวด้วย เพราะการเขียนข่าวแบบพีรามิดหัวกลับจะเขียนโดยเสนอข้อมูลที่สำคัญไว้ในส่วนแรกๆ และเสนอข้อมูลที่สำคัญรองลงมาตามลำดับ ข้อมูลที่อยู่ในส่วนท้ายข่าวจะเป็นข้อมูลที่สำคัญน้อยที่สุดดังนั้น ถ้าเนื้อที่ในการเสนอข่าวมีจำกัด ผู้บรรณาธิกรณข่าว (editer) ก็จะสามารถตัดทอนข้อมูลที่อยู่ส่วนท้ายของข่าวให้พอดีกับเนื้อที่มีอยู่ได้

ส่วนภาษาในการเขียนข่าว โดยเฉพาะภาษาในส่วนของหัวข่าว (headline) และความนำข่าว (leads) นอกจากจะจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาสแลงและสำนวนโลดโผน ภาษาที่มีความหมายคลุมเครือชวนให้ตีความหมายออกเป็นหลายแง่มุมเพื่อเรียกร้องความสนใจแล้ว ในการเขียนยังใช้การตัดคำหรือละคำทั้งในคำและรูปประโยคเพื่อให้พอดีกับเนื้อที่ข่าว ในส่วนของเนื้อหาข่าวนั้น (body) ด้วยความรีบเร่งของเวลา จึงทำให้ไม่เคร่งครัดในแบบแผนของโครงสร้างประโยค

จากข้อจำกัดเรื่องของเวลาและเนื้อที่ในการเสนอข่าวดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้สื่อหนังสือพิมพ์เห็นว่า จำเป็นต้องใช้ลีลาการเขียนข่าวที่เป็นลักษณะเฉพาะของตนเอง อันได้แก่ การใช้ภาษาข่าวและการลำดับเรื่องแบบพีรามิดหัวกลับ โดยมิได้พิจารณาว่า การเขียนข่าวในรูปแบบที่นักวิชาการหรือนักหนังสือพิมพ์เห็นว่าเหมาะสมกับลักษณะของสื่อหนังสือพิมพ์นั้น ส่งผลต่อประสิทธิภาพการรับรู้ของผู้อ่านอย่างไรบ้าง

ปัจจุบันนี้ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ส่งผลให้ข้อจำกัดด้านเวลาและเนื้อที่ในการเสนอข่าวของสื่อหนังสือพิมพ์ลดลง กล่าวคือ องค์การหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้แม้กระทั่งหนังสือพิมพ์ในท้องถิ่นล้วนแต่มีอุปกรณ์ในการผลิตหนังสือพิมพ์ที่ทันสมัยและอำนวยความสะดวกในการผลิตข่าว อาทิ การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์มาช่วยในการจัดหน้า (lay - out) ทำให้สามารถใช้เนื้อที่ในการเสนอข่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถเพิ่มหรือลดขนาดของตัวอักษรทำให้ข้อมูลข่าวพอดีกับเนื้อที่ที่มีอยู่ รวมทั้งความเร็วในการส่งข้อมูลหรือข่าวที่ผู้สื่อข่าวได้มา สามารถส่งเข้าสู่หน่วยงานโดยการส่งผ่านทางโทรศัพท์ โทรสาร (fax) หรือทางอินเทอร์เน็ต (internet) ทำให้เวลาในการทำงานของผู้ที่มีหน้าที่เขียนข่าวมีมากขึ้น

เมื่อข้อจำกัดของสื่อหนังสือพิมพ์ได้ลดลงแล้ว นักวิชาการหรือผู้เขียนข่าวของหนังสือพิมพ์จึงมีทางเลือกที่จะพิจารณารูปแบบอื่นๆ ในการเขียนข่าวมากขึ้น จึงเป็นการสมควรที่จะศึกษาว่า การเขียนข่าวในแบบที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมานานและลีลาการเขียนข่าวแบบอื่นๆ นั้น ส่งผลต่อประสิทธิภาพการรับรู้ของผู้อ่านอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เนื่องจากผลการวิจัยของ Lutz and Wodak (1987) และของ Thorndyke (1979) ที่กล่าวมาข้างต้น รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวกับลีลาการเขียนข่าวของนักวิจัยท่านอื่นๆ ล้วนแต่เป็นงานวิจัยที่ศึกษาในต่างประเทศ ที่กลุ่มตัวอย่างและสภาพการณ์ในการวิจัยมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน จึงอาจไม่เหมาะสมที่จะนำผลการวิจัยจากต่างประเทศมาใช้อ้างอิงกับผู้อ่านที่เป็นคนไทย

จุดมุ่งหมายในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนของบุคคลนั้นมีหลายด้าน ทั้งด้านการรับรู้ทางปัญญา (cognitive perception) อันได้แก่ ความเข้าใจและความจำ ซึ่งความเข้าใจถือเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการเปิดรับข้อมูลจากสื่อ ในการเปิดรับข่าวสารของผู้อ่านหนังสือพิมพ์นั้น จุดมุ่งหมายหลักคือ เพื่อรับทราบข้อมูลและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลก และจดจำเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน นอกเหนือไปจากการได้รับความเพลิดเพลินขณะอ่าน ซึ่งเนื้อหาต่างๆ ที่จะนำมาเขียนเป็นข่าวนั้นจะต้องเป็นเรื่องใหม่ที่น่าสนใจ เป็นเรื่องที่คุณผู้อ่านไม่เคยคาดเดามาก่อน และการที่บุคคลจะรับรู้เรื่องอะไรที่ใหม่ ยังไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนนั้น หากได้มีการใช้ภาษาที่ชัดเจนและจัดลำดับเนื้อเรื่องที่ถูกต้อง ก็จะมีผลต่อการรับรู้ของคุณผู้อ่านดีขึ้น เป็นที่เข้าใจและไม่สับสน ดังนั้น การเขียนข่าวควรมีลักษณะที่ช่วยเอื้อให้คุณผู้อ่านสามารถเข้าใจและจดจำได้โดยง่าย เช่นเดียวกับที่ Gunter (1981) เห็นว่า ความเข้าใจและจดจำข้อมูลนั้น ขึ้นอยู่กับวิธีการเขียนข่าวด้วยว่าจะเน้นวิธีการเขียนตามลีลา (style) ของตนเองหรือเขียนโดยคำนึงถึงกระบวนการคิดและตีความจากเนื้อเรื่องของผู้อ่าน

นอกจากการรับรู้จากการอ่านด้านปัญญาแล้ว การรับรู้จากการอ่านยังมีในด้านของเจตคติ (attitude) ที่มีต่อแต่ละข่าวในการอ่านด้วย เจตคติเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้อ่านประเมินต่อสารในขณะที่อ่าน หรือเมื่ออ่านเสร็จแล้วโดยที่ตนอาจไม่รู้สึกรู้สีกตัว เจตคติที่กล่าวถึงนี้ได้แก่ ความน่าสนใจ ความน่าเชื่อถือ และการรับรู้ถึงความสำคัญของข่าว

ความน่าสนใจและความสำคัญของข่าวเป็นสิ่งที่ผลมากต่อการเปิดรับข่าวสารของผู้อ่าน โดยเฉพาะความน่าสนใจ ซึ่งหมายความถึง เป็นข่าวอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นแล้ว ทำให้ประชาชนสนใจอยากรู้ อยากติดตาม คุณสมบัติข้อนี้เป็นสิ่งที่สำคัญเพราะข่าวใดที่ไม่ได้รับความสนใจจากผู้อ่านย่อมไม่ถูกรับรู้ (Bell อ้างแล้ว) เช่นเดียวกับความสำคัญของข่าว ซึ่งหมายถึง เหตุการณ์อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นและมีผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชน (สาทิศ เทียวช่อม, 2539)

เจตคติของผู้อ่านที่สำคัญอีกด้านหนึ่งคือ การให้ความเชื่อถือต่อข่าว เพราะการที่ผู้อ่านจะเก็บจำข่าวสารไว้ในความทรงจำและนำออกมาใช้ประโยชน์นั้น จะขึ้นอยู่กับกรยอมรับของผู้อ่านด้วย ซึ่งการยอมรับในที่นี้หมายถึง การให้ความเชื่อถือต่อข่าว โดยความน่าเชื่อถือนั้นจะเกิดจากการรับรู้ตามมุมมองของผู้อ่านแต่ละคน ผู้อ่านอาจให้ความเชื่อถือในข่าวโดยพิจารณาจากแหล่งข่าว (source) ที่ถูกอ้างอิงหรือจากองค์กรผู้ผลิตสื่อ

โดยผู้รับสารและผู้ประกอบวิชาชีพด้านสื่อสารมวลชนต่างเชื่อว่า ในการประเมินความน่าสนใจ ความน่าเชื่อถือ และความสำคัญของแต่ละข่าว ส่วนใหญ่จะพิจารณาจากลักษณะของเหตุการณ์หรือข้อเท็จจริง (facts) ที่ปรากฏในข่าว แต่ยังไม่มีการศึกษาว่า ผู้รับสารประเมินเจตคติที่มีต่อสารผ่านลีลาการเขียนข่าว (news writing style) ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะการใช้ภาษาและการลำดับเรื่องหรือไม่

ดังที่กล่าวข้างต้นแล้วว่า ภาษาที่ใช้ในการเขียนข่าวของหนังสือพิมพ์มีลักษณะที่มุ่งเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านและข้อจำกัดทางด้านเวลา จึงทำให้ผู้เขียนข่าวไม่เคร่งครัดในเรื่องของการเลือกใช้คำหรือแบบแผนของประโยค รวมทั้งมิได้คำนึงถึงความเหมาะสมของความหมายในภาษา จึงทำให้ภาษาในการเขียนข่าวของหนังสือพิมพ์แตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน เนื่องจากภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่มีลักษณะสมบูรณ์ในด้านการเลือกใช้คำและโครงสร้างของประโยค ซึ่งถูกหลักไวยากรณ์ของภาษาไทย มีความชัดเจน สละสลวย สุภาพ (วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์, 2537)

การที่นักหนังสือพิมพ์จะเลือกใช้ภาษาที่มีลีลา (style) อย่างไรนั้น Ralph , Hugh , and Donald (1983) เห็นว่า ขึ้นอยู่กับหัวข้อ (topic) หรือประเภทของข่าว เพราะเนื้อหาแต่ละประเภทจะ

มีลีลาการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน อีกส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถ (quality) ของผู้เขียน เพราะผู้เขียนข่าวแต่ละคนจะมีลีลาการเขียนที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวและมีความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ต่างกัน นอกจากนี้ยังอาจขึ้นอยู่กับลีลาขององค์กร (office style) ว่าแต่ละองค์กรจะมีลีลาการเขียนข่าวที่เป็นลักษณะเฉพาะและเป็นแบบแผนให้แก่ผู้เขียนข่าวในองค์กรอย่างไร

การลำดับเนื้อเรื่องในข่าวถือเป็นการจัดระเบียบ (organization) ของข้อมูลทั้งหลายที่ผู้สื่อข่าวได้มาลงไปในกรอบของเรื่อง (Pitts , Kumbula , Popovich and Reed , 1997) โดยการลำดับเรื่องของแต่ละข่าวจะมีกลวิธีแตกต่างกันไป รวมทั้งในเหตุการณ์เดียวกัน อาจมีวิธีการเล่าเรื่องต่างกันไปตามผู้เขียนแต่ละคนก็ได้ (Turner, 1982 อ้างถึงใน Bird and Dardenne, 1991)

อย่างไรก็ตาม Hart (อ้างถึงใน Rich, 1994) นักหนังสือพิมพ์ผู้มีประสบการณ์เสนอว่า ในการเขียนข่าวนั้น ผู้เขียนข่าวควรจะพิจารณาว่า โครงสร้างการเขียนข่าวหรือการลำดับเรื่องแบบใดที่จะสามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงจุดสำคัญ (focus) ประเด็นขัดแย้ง (conflict) ภูมิหลังของข่าวและคำอธิบาย (background and solution) ในข่าวได้ดีที่สุด

องค์กรหนังสือพิมพ์บางแห่งให้ความสำคัญกับการเรียบเรียงข้อมูลข่าวอย่างมาก โดยมีการศึกษาว่า การลำดับเนื้อเรื่องในการเขียนข่าวแบบใดที่จะส่งผลต่อประสิทธิภาพการรับรู้ของผู้อ่านมากที่สุด อาทิ หนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่าง USA TODAY ได้กำหนดโครงสร้างการเขียนข่าวที่เป็นลักษณะเฉพาะสำหรับผู้เขียนข่าวขององค์กรขึ้นมา เรียกว่า List Technique หรืออย่างหนังสือพิมพ์ Wall Street Journal ที่ให้ความสำคัญกับการลำดับเนื้อเรื่องในข่าวมากจนมีการกำหนดรูปแบบการลำดับเรื่องของตนเองขึ้นมาที่เรียกว่า Wall Street Journal Formula ซึ่งมีรูปแบบที่ต่างจากการลำดับเรื่องโดยทั่วไป คือ ในส่วนของความนำข่าว (leads) จะเป็นเพียงการเกริ่นนำที่เรียกว่า (soft leads) โดยให้รายละเอียดเล็กน้อยของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากนั้นในส่วนของเนื้อเรื่อง (body) จะเริ่มให้ข้อมูลที่เป็นรายละเอียดที่สำคัญของข่าวมากขึ้นเรื่อยๆ และตอนจบของข่าวจะมีการอ้างอิงกลับไปยังส่วนความนำข่าวอีกครั้ง (Hart อ้างถึงใน Rich, อ้างแล้ว)

การลำดับเนื้อเรื่องแบบต่างๆ ที่กล่าวมานี้ แสดงว่าองค์กรหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญกับรูปแบบการลำดับข้อมูลในข่าว เพราะตระหนักว่ามีความสัมพันธ์กับการรับรู้ของผู้อ่านเช่นกัน ซึ่งนอกจากการลำดับเนื้อเรื่องแบบที่กล่าวมาแล้ว ยังมีการใช้รูปแบบอื่นๆ ที่สามารถใช้ในการเขียนข่าวได้อีก อาทิ แบบเล่าเรื่อง (narrative) แบบตามลำดับเวลา (chronology) แบบพีระมิด (pyramid) แบบนาฬิกาทราย (hourglass) ฯลฯ

โดยเฉพาะการลำดับเนื้อเรื่องแบบเล่าเรื่อง (narrative form) นั้น เป็นการบอกเล่าเรื่องราวซึ่งเป็นลักษณะพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์มากที่สุด เพราะเป็นการกล่าวไปตามเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น และให้รายละเอียดขององค์ประกอบในเรื่องได้อย่างครบถ้วน อาทิ บุคคลที่เป็นข่าว (actor) เวลา และสถานที่เกิดเหตุการณ์ (time and place) บทสนทนา (dialogue) ฯลฯ รวมทั้งสะดวกสำหรับผู้ถ่ายทอดและผู้รับสารด้วย (Pitts et al. อ้างแล้ว)

ลักษณะของภาษาและการลำดับเรื่องในงานเขียนข่าวที่กล่าวมานี้ ล้วนแต่เป็นทางเลือกที่จะให้ผู้เขียนข่าวนำมาพิจารณาและปรับใช้ในการเขียนข่าวนอกเหนือไปจากรูปแบบที่เคยปฏิบัติ โดยผู้เขียนข่าวซึ่งเป็นผู้ที่นำข้อเท็จจริงมาถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้รับรู้นั้น ควรจะเลือกใช้รูปแบบการเขียนข่าวที่ไม่ต่อต้านการรับรู้ของผู้อ่าน และควรจะเรียนรู้วิธีนำเสนอเนื้อหาที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถประมวลข้อมูลได้โดยง่ายและค้ำประกันว่า ลักษณะการเขียนแต่ละแบบจะมีผลต่อการรับรู้ของผู้อ่านอย่างไร (Tuchman, 1976)

งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า ลีลาการเขียนข่าว อันได้แก่ การใช้ภาษาและการลำดับเนื้อเรื่องในข่าว มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เนื้อหาข่าวของผู้อ่านหรือไม่ โดยลักษณะของภาษาจะเปรียบเทียบระหว่างการใช้ภาษาข่าวของหนังสือพิมพ์กับภาษามาตรฐานของไทย ส่วนการลำดับเนื้อเรื่องนั้นจะศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการลำดับเรื่องแบบปริมาตรหัวกลับและแบบเล่าเรื่อง ว่ามีผลต่อการรับรู้ของผู้อ่านทางด้านปัญญา (cognitive perception) อันได้แก่ ความเข้าใจ ความจำ และการรับรู้ด้านเจตคติ (attitude perception) ได้แก่ ความน่าสนใจ ความน่าเชื่อถือ และการรับรู้ความสำคัญของข่าวหรือไม่และอย่างไร

เนื่องจากสื่อหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่สื่อสารถึงกลุ่มคนทุกระดับในสังคม การวิจัยนี้จึงสนใจที่จะศึกษาตัวแปรด้านระดับการศึกษาของผู้อ่าน เพราะเป็นตัวแปรที่มีผลต่อศักยภาพในการรับรู้สิ่งต่างๆ ของบุคคลและระดับของการศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงถึงระดับความสามารถในทางปัญญา (cognition) ของบุคคลด้วย โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้ที่มีการศึกษาสูงและผู้มีการศึกษาน้อย เพื่อวิจัยว่าระดับการศึกษาจะเป็นตัวแปรที่มีผลต่อการรับรู้ในลีลาการเขียนข่าวในแต่ละแบบหรือไม่และแตกต่างกันอย่างไร

ปัญหานำวิจัย

1. ลีลาการเขียนข่าว ซึ่งประกอบด้วย การใช้ภาษาและการลำดับเนื้อเรื่อง มีผลต่อการรับรู้ของผู้อ่านอันได้แก่ ความเข้าใจ ความจำ ความสนใจ ความน่าเชื่อถือ และการรับรู้ความสำคัญของข่าวหรือไม่ อย่างไร
2. ระดับการศึกษาของผู้อ่านมีผลต่อการรับรู้ลีลาการเขียนข่าวหรือไม่ อย่างไร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เชิงวิชาการ : เพื่อเป็นการศึกษาว่า ลีลาการเขียนข่าว (news writing style) จะมีอิทธิพลในการกำหนดการรับรู้ของผู้อ่านหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อเป็นการพัฒนาให้เกิดองค์ความรู้ในด้านวิชาการสื่อสารมวลชนของไทย
2. เชิงวิชาชีพ : เพื่อนำผลการวิจัยมาปรับปรุงและพัฒนาด้านการเขียนข่าวของวงการสื่อสารมวลชน โดยคำนึงว่าการเขียนข่าวลักษณะใดจะทำให้ผู้อ่านรับรู้เนื้อหาข่าวอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด และมีเจตคติตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารของสื่อมวลชน